

θην πρὸς Ἑλδίγγην, ὅπου εἶχον φίλους τινάς. Μετὰ καλλὰ δὲ καθήματα καὶ πολλοὺς κινδύνους, ἀφ' οὗ ἐχωρίσθην καὶ ἀπὸ τοῦ φίλου μου Σχελλίου εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου εὑρεν εὐμενῇ ὑποδοχὴν. ἔφθασα τέλος εἰς Ἑλδίγγην, ἐντελῶς ἀπειρηκῶς, βακενδύτης, καὶ ἔχων καθηραγμένους τοὺς πόδας. Ἐδῶ δὲ ἀναλαβὼν ὅπως οὖν, καὶ διὰ τῶν φίλων μου προμηθευθεὶς τινὰ χρήματα, ἐξηκολούθησα τὴν ὁδὸν πρὸς Δάνζιγ καὶ πρὸς Βερσοβίαν. Εἰς τὴν πόλιν δὲ Θῦρν συνητηθήην πάλιν μετὰ τοῦ Σχελλίου, καὶ ἀτήλησμεν ὁμοῦ εἰς Βιέννην, ὅπου ἐφθάσαμεν ἐν Ἀπριλίῳ τοῦ 1747.
(Ἀκολουθεῖ).

ΟΥΑΙΖΕΜΑΝ.

Πολλάκις περιττάτεις ἐλαχίστης ἁξίας, ἢ καὶ μηδεμίαν ἁξίαν θανειζόμενα· πρὸς ἡμῶν, ἀκούσι νὰ περιάψωσι φήμην εἰς τὸ ὄνομά μας. Δὲν ἐννοῶ φήμην ὅποια ἡ τοῦ Ἡροστράτου, ἢ τοῦ ἄλλου πυρκαέως τοῦ ἀγγλικοῦ βουλευτηρίου, τοῦ Γκαῦ Φῶξ, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου τελοῦσιν ἐνιαυτίως οἱ Βρετανοὶ ἀπαρχλλάχτως ὅπως ἡμεῖς τιν τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα, ἢ τοῦ Φιέτκη, τὸ ὅματι τοῦ ἐκείνου δολορόνου τοῦ Λαδοβίκου Φιέππου, ἀλλὰ φήμην ἀγαθὴν, ὅποιαν ἀποκτῶσι πολλοὶ ἀκούσιως, ἐν καιρῷ μάλιστα διγροσσίας, ὅποιαν ἀπέκτησε καὶ ὁ καρδινάλιος Οὐαίζεμαν, οὗ τινος τὴν εἰκόνα παριστᾷ τὸ προκείμενον ἐκτυπῶν.

Ὁ Καρδινάλιος Οὐαίζεμαν, Ἀρχιεπίσκοπος Ουεστμινστερῆς.

Ὁ μακαριώτατος πάπας, νομίσας ἀναγκαῖον νὰ διορίσῃ ἀρχιεπίσκοπον τῶν Καθολικῶν ἐν Λονδίῳ, ὠνόμασε τοιοῦτον τὸν πανοσιώτατον Οὐαίζεμαν, ἐκπληροῦντα ἕως τότε καθήκοντα ἐφημερίου κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἀλλ' ὁ διορισμὸς αὐτὸς τοῦ ἀθώου ἐφημερίου, ἐγέννησε τὰς συνελεύσεις, (meetings) τὰς πρὸς τὴν βασιλίτσαν κατὰ τοῦ παπισμοῦ ἀναφορὰς, τὰς βουλευτικὰς συζητήσεις καὶ τὰς ταραχὰς, αἵτινες διέσπειταν τὰ βάρβαρα τοῦ Βρετανικοῦ βασιλείου. Παρ' ὀλίγον ν' ἀναψῇ ὁ κατὰ τῆς Ῥώμης πόλεμος Ἑρρίκου τοῦ Η', ὅστις ὅμως τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἤθελε τελεῖσθαι διὰ μόνων τῶν κεραιῶν τῆς ἐκκλησίας.

Ἡ τότε ἀγανάκτησις τῶν Ἀγγλῶν ἦτο τάχα ἀδικαιολόγητος; ἢ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τίτλος μόνος τοῦ Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου συνετάρνξε τὸ θετικόν ἔθνος τῶν Βρετανῶν; Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰς ἀπὸ ἐξήκοντα ἐτῶν γενομένας ἐν Ἀγγλίᾳ προόδους τῆς Καθολικῆς θρησκείας, θέλομεν ἴσως ἀνευρεῖ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἀγανάκτησεως. Τὸ 1792 καθ' Ἑλληντιν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Οὐαλλίαν, ὑπῆρχον 35 ἐκκλησίαι Καθολικῶν· ἀλλὰ τὸ μὲν 1840 ἡριθμοῦντο περὶ τὰς 456, σήμερον δὲ περὶ τὰς 600. Κατὰ τὴν γενομένην τὸ 1780 καταγραφὴν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Καθολικῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 69,400· ἐφ' σήμερον ὑπερτερεῖ καὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας ἔγραφον πρὸ τινῶν ἐτῶν ὅτι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου κατόικουν τριακόσιαι καὶ ἐπέκεινα χιλιάδες ὁπαδῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δόγματος.

Ὁ Οὐαίζεμαν εἶναι Ἀγγλος, καὶ λαμβάνει τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου Οὐεστμινστερῆς. Ν. Δ.

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΟΜΑΡ ΚΑΙ ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ.

Ἀ ἐκδοτὸν Περσικόν.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ διοικητοῦ τῶν πιστῶν, τοῦ Καλίφου Ὁμάρ, ἀειθρόις τις Ἰουδαίων ἐκ Συρίας ἐλθόντες πρὸς αὐτὸν εἶπον·

— Ἐπειδὴ εἶπαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες ὁμολογοῦσι τὸν Ἰσλαμισμόν, ἐρχόμεθα νὰ σὲ ἀποτείνωμεν ἐρωτήσεις τινάς, καὶ ἂν ἀποκριθῇς καταλλήλως εἰς αὐτάς, θα ἐναγκαλισθῶμεν τὴν θρησκείαν σου, συσμολογοῦντες ὅτι οἱ νόμοι τοῦ προφήτου εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια.

— Προτείνετε τὰς ἐρωτήσεις σας, ἀπεκρίθη ὁ διοικητὴς τῶν πιστῶν.

— Εἰπέ μας, ἐπανελάβον οἱ Ἰουδαῖοι, ποῖον εἶναι τὸ κλεῖθρον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τίς φυλάττει τὸ κλεῖδιον; — Ποῖος εἶναι ὁ τάφος ὅστις συνεταξίδευσέ με τὸν τάρντα ἐν αὐτῷ; — Τίς εἶναι ὁ προφήτης ὅστις ἐκήρυξεν εἰς τὸν λαόν σου, χωρὶς νὰ εἶναι εὖτε ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, εὖτε ἀπὸ τὸ γένος τῶν Τζίν; (τῶν ἐναερίων πνευμάτων); — Πότος ὁ ἀειθρὸς ἐκείνων εἴτιες ἐβάνησαν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συγκατηριθμήθησαν μετὰ τῶν ζώντων χωρὶς νὰ γεννηθῶσι; — Ποῖος ὁ τοπὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἥλιος ἐβρίσκει μίαν μόνην φορὰν τὰς ἀκτίνάς σου;

Ὁμάρ, ὁ διοικητὴς τῶν πιστῶν, στραρεῖς πρὸς τὸν ἱμάμην τῶν πιστῶν, τὸν εὐσεβὴ Ἀλι-βν-αβι-Ταλίβ, εἶπεν·

— Ἀπάντησον εἰς ταύτας τὰς ἐρωτήσεις.

— Ὁ Ὁμάρ, ἀνέκραξεν οἱ Ἰουδαῖοι, τίς εἶαι αὐτός πρὸς τὸν ὁποῖον παραπέμπεις τὴν ἀπάντησιν τῶν ἐρωτήσεων μας;

— Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ τοῦ προφήτου, ἀπεκρίθη ὁ Ὁμάρ.

— Ἀλήθειαν λέγει, ἐπ'ἀνέλαβον οἱ Ἑβραῖοι· ἐπειδὴ τὸ Τουράτ λέγει περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶναι ὁ κληρονόμος τῶν προφητῶν, καὶ πέλαιος γνώσεων.

Ἀλλῆς, ὁ εὐπρόσδεκτος τῷ θεῷ, ἀνοίξας τὰ χεῖλη, εἶπε·

— Τὸ κλειθρὸν τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἡ εἰδωλολατρεία· ἐπειδὴ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος συγκαταβῇ μετὰ τὸν παντοδύναμον Θεόν καὶ ἄλλους θεοὺς, τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἔργου δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸν οὐρανόν· τὸ κλειδίον τοῦ κλειθροῦ τούτου εἶναι ὁ λόγος τῆς μαρτυρίας (1) διὰ τοῦ ὁποῖου ὁμολογοῦμεν τὴν ἐνότητα τοῦ θεοῦ. — Ὁ τάφος ὁ συνταξιδεύων μετὰ τὸν ταρέντα ἐν αὐτῷ, εἶναι τὸ κητος τὸ ὁποῖον περιέφερε τὸν Ἰωνᾶν περὶ τῶν δετῶ θαλασσῶν, καὶ οὗ τινος τὸ σῶμα κατέστητε διαφανές ὁ θεός, διὰ τὴν βλάβην δι' αὐτοῦ ὁ Ἰωνᾶς· ὡς καὶ τῶντι εἶδε, τὰ θαυμάσια τῶν θαλασσῶν τούτων, θαυμάσια πετόντα ἀπὸ τῆς θείας χεῖρας. — Ὁ κηρύξας πρὸς τὸν λαὸν καὶ εἰπὼν ὅτι δὲν ἦτον οὔτε ἀπὸ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων οὔτε ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Γζίν, εἶναι ὁ μύρμηξ τοῦ Σολομῶντος, ἐκλούμενος Μουρζιρ ἢ κήρυξ· διότι, εἰς τὴν κοιλάδα τῶν μυρμηκῶν προειδωποίησε τὸν λαόν του (2) καὶ εἶπεν· «Βιτέλθετε, μύρμηκες, εἰς τὰς φωλεάς σας, μήπως ὁ Σολομών καὶ ὁ στρατός του σὰς συντρίψωσι, χωρὶς νὰ σὰς παρατηρήσωσιν, ὑπὸ τοῦς πόδας αὐτῶν. — Οἱ ἐλθόντες ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς νὰ γεννηθῶσιν ἦσαν ἔξ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά, ἡ κάμηλος τοῦ Σαλέχ (3), ὁ κριὸς τοῦ Ἀδραχάμ, ὁ ὄρις τοῦ Μωϋσέως, καὶ τὸ πτηνὸν τοῦ Ἰησοῦ. (4) — Τέλος πάντων, ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ἥλιος ἔβριψε μίαν μόνην φεγγὰ τὰς ἀκτῖνάς του, εἶναι ὁ Νεῖλος (5), οὗτινος τὰ ὕδατα διμερίζθησαν διὰ θαύματος τοῦ Μωϋσέως, ἐνῶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ διεβαίνον αὐτόν· τότε, φανέντος τοῦ βυθοῦ τῶν ὕδατων, ἐλαμψεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἥλιος, ἐπειτα δὲ ποτέ.

Ἀκούσαντες τὰς ἀποκρίσεις ταύτας οἱ Ἰουδαῖοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀδυστάκτως τὸν Ἰσλαμισμόν.

Ἡ διὰ τὸ ἔτος 1851 ἐκδοσις τῆς ἐπιτροπῆς συγχειμένης ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀρχιεπισκοπῆς Κ. Μισαήλ Ἀποστολίδου καὶ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Κ.Κ. Φιλίππου Ἰωάννου, Ι. Βενθούλου, Κ. Παπαδόπουλου, καὶ Α. Ρ. Ραγκασῆ.

Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀμβροσίου Ῥάλλη συστηθέντος ποιητικοῦ συναγωνισμοῦ.

Εὐγενῆ ὁμολογουμένως ἰδέαν συνέλαβεν ὁ Κ. Ἀμβρόσιος Ῥάλλης, ὁ φιλόπατρις θεμελιωτὴς τοῦ σήμερον ἐν δημοτελεῖ πανηγύρει βραβευμένου ποιητικοῦ συναγωνισμοῦ. Ἐν ᾧ πολλοὶ πολλαχόθεν τῶν εὐπόρων ὁμογενῶν, τὸν φόρον τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα τελούντες, καλλιεργοῦσι δι' ἁδρῶν δωρημάτων τῆς ἐθνικῆς παιδείας τοὺς μωστοτρόφους λειμῶνας, ὁ Κ. Ῥάλλης ἀπέβλεψε πρὸς αὐτῆς τὰς μᾶλλον ἐρήμους ἐτχατίας, τὰς κορυφάς, ἃς μόνον τὰ κελάρια πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ προσπελάζουσι, καὶ ἐφ' ὧν μόνον φύεται ἡ ἀκαρπὸς δάφνη.

Οὐδεὶς ἡμολιθήτητι βεβαίως τῆς ποιήσεως τὴν εὐγενῆ καλῆν, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς ὑψηλὴν ὠφέλειαν εἰς τὰ ἔθνη. Ὅτι αὐτὴ, ἀνωτέρας ἀρμονίας ἀντήχησις, αἶρει τὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῆς ὕλης τὴν ἐπαφήν, καὶ ἐκτείνει αὐτὰς εἰς ἀρετὴν καὶ μεγαλοφροσύνην, ὅτι εἶναι ἡ πρώτη τῆς νηπιότητος τῶν ἐθνῶν τροφὸς καὶ διδάκαλος, ὁ εὐκλείστερος αὐτῶν στέφανος ἐπὶ τῆς ἀκμῆς των, καὶ γλυκεῖα παραμυθία ἐπὶ τοῦ γήρως των, τοῦτο ἡμῶν πᾶς ὁ δυνάμενος νὰ αἰσθανθῇ ποιήσιν, ἢ ἀνεγνώριτε πᾶς ὁ μελετήσας περὶ αὐτῆς.

Καὶ μή τις εἴπῃ ἐνιστάμενος, ὅτι ἡ ποίησις, καθὼς ἁκτὶς οὐρανόθεν εἰς τὰς καρδίας ἐλλάμπουσα, δὲν προκαλεῖται διὰ βραδείων καὶ ἁθλῶν, καθὼς ψυχῶν τιῶν εὐγενῶν αὐτόματος ἐνθουσιασμός, δὲν ἐκκαίεται διὰ συναγωνισμῶν· διότι πᾶσα ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ περὶ τοῦ ἐναντίου. Οὐδέποτε διέλαμψεν εὐκλείστερος ὁ Γαλιλικὸς Παρνακὸς ἢ ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', τοῦ μεγάλου προστάτου τῶν ποιητῶν. Οὐδέποτε αἱ Ῥωμαῖαι Μοῦσαι ἐνετρύφησαν εἰς ἀριστουργήματα ὡς ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Μαικήνα, οὐ τὸ ὄνομα κατέστη παροιμιακόν. Καὶ ἡ μεγάλη ζωὴ τῆς ποιήσεως παρὰ τοῖς ἡμετέροις προγόνους διηγετῆς ἦν διαγωνισμός, ἐν ᾧ πρωταθλητὰι ἠλείφοντο οἱ πρωτότοκοι τῆς δόξης υἱοί, καὶ οὐ μόνον δὲν ἀπηξίουον τὸν στέφανον, ἀλλὰ καὶ ἐκθύμως ὑπὲρ αὐτοῦ ἠγωνίζοντο, καὶ ἐγκαυχώμενοι ἀνέθετον αὐτόν τοῖς θεοῖς, ὁ δὲ Αἰγυλὸς μετὰ καρδίας τετρωμένης διὰ τὴν ἥττάν του, ἀπεθνήσκει φυγόπατρις παρὰ τῷ φιλομούτῳ Ἰέρωνι. Βεβαίως τὸ σπέρμα τῆς ποιήσεως ὑπάρχει θεόθεν ἐκτεθειμένον εἰς ψυχὰς ἐκλεκτάς. Ἀλλ' ἄνευ προσφυῶν περιστάσεων ἐν τῇ στενοχωρίᾳ βιωτικῶν μεριμνῶν, ἐν κοινωνίᾳ ὅλως ὕλικῇ ἐχούτῃ τὴν ταῖν, καὶ ὑπὸ τὸ ψύχος τῆς κοινῆς ἀδιαφορίας ἀπομαραίνεται πρὶν ἀναπτυχθῇ. Ἄν τὸ ἔθνος ἡμῶν ἦν πολυάριθμον καὶ ἀκμαῖον, ἂν κατὰ χιλιάδας ἠριθμοῦντο ἐν αὐτῷ οἱ γινώσται καὶ ἐκτιμηταὶ τῆς ποιήσεως, τὸ στάδιον τοῦ ἀγῶνος ἀρ' ἐξουτοῦ ἠνοίγετο, καὶ ἀγωνοθέτης ἦ· ἡ φήμη. Ἀλλὰ τούτου μὴ ὄντος ἡ ἐπίνοια τοῦ Κ. Ῥάλλη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσχυροτάτη ἐμψύχωσις τῆς ἀρτιγενεῦς

[1] Ἦτοι, τὸ σῶμα τοῦ πλάσματος, εὐὸν ἔστιν ἄλλος θεὸς πλη τοῦ Θεοῦ, καὶ Μωϋσῆς ἔστιν ὁ προφήτης αὐτοῦ.

[2] Ὅτι ὁ Σολομὼν συνεθήροισεν τὸν στρατὸν αὐτοῦ, συγκοιμήσαντες ἐκ περυσίων, ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν, εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Μυρμηκῶν. Ἰδε Κοράνιον Κεφ. Κε'. Στ. 18.

[3] Ἦτοι ὁποῖον ὁ προφήτης Σαλέχ ἀνέστρεψε διὰ θόρυβου ἐκ βορρῆς, διὰ τὴν πείρην τοῦ εἰδωλολάτρεα, ταλμουλιστῆς περὶ τῆς οὐρανόθεν ἀποστολῆς του. Ἰδε Κοράνιον, Κεφ. Ζ'.

[4] Αἰνίσταται τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰησοῦ δόντος ζωὴν, ὅτι ἦτο παιδίον, εἰς πτηνὸν κατασκευασθὲν ἐκ πηλοῦ ἐπ' αὐτοῦ.

[5] Ὁ εὐπρόσδεκτος τῷ θεῷ Ἰμᾶμης συγγέει τὸν Νεῖλον μετὰ τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν· εἰς τὸ αὐτὸ λάθος ὑπέπεσε καὶ ὁ περίφημος τῆς Περσίας ποιητὴς, ὁ Σααδὴς, ὁμιλῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ θαύματος.